

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 53

31 października 2022

Wyjście króla Sarmaty z Elamu

W tym samym czasie kiedy Abraham wyrusza z Sumeru na północ do Kanaanu, z Elamu leżącego obok Sumeru wyrusza na północ Lah, Leh Sarmata, czyli Król Sarmata wraz ze swoim ludem. Starożytny Iran zwany Airyan, czyli kraju Ariów, ziemia Ariów – ludzi szlachetnych, był od tysiącleci silnym ośrodkiem Ariów-Słowian. Po II potopie, który miał miejsce 10,3 tys. lat temu (8300 lat p.n.e.) rolę południowego Centrum Aryjskiego, po Imperium Ramy przejął Iran oraz leżący na południu Iranu Elam ze stolicą Suza.

Starożytne aryjsko-słowiańskie królestwo Elamu sąsiadujące z Sumerem, leżące na terenach obecnego południowo-zachodniego Iranu nad Zatoką Perską, było obiektem militarnych podbojów krajów sąsiednich, szczególnie ze strony semicko-akadyjskiej z zachodu. Sargon Wielki semicko-akadyjski imperator podbił Sumer a później Elam, tytułował się „zdobywcą Elamu”. Następnie Elam został podbity i podporządkowany państwu sumero-akadyjskiemu za panowania III dynastii z Ur (2113–2005 p.n.e.). Pod koniec tego okresu Sumer odczuł skutki chmury radioaktywnej wywołanej wybuchem bomby atomowej na Synaju w roku 2024 p.n.e. Kolejny najazd na Sumer nastąpił ze strony semickich Amorytów. Wydarzenia w Sumerze, ze względu na bezpośrednie sąsiedztwo wpływały również na Elam. Później były wojny Elamu z Babilonią rządzoną przez Hammurabiego.

W okresie panowania III dynastii z Ur w Sumerze, w 2078 roku p.n.e., król Sarmatów z Elamu, Lach Sarmata wraz ze swoim ludem, z częścią Ariów-Słowian, Elamitów i Partów wyemigrował na daleki północnozachodni kraniec dawnego Imperium Ramy, do

Wenetów nad Wisłę, Ariów-Słowian zachodnich. Europę Środkową zamieszkiwali słowiańscy Weneci/Wenetowie/Wenedowie, tożsami językowo i kulturowo ze słowiańskimi Indoscytami zamieszkującymi Azję Centralną oraz Południową. Posługiwali się językiem starosłowiańskim, od którego wywodzi się język awestyjski.

Lach Sarmata z Elamu osiedlił się na obszarze dzisiejszej Polski i założył wraz ze swoim wnukiem Lechem I Wielkim nowe Królestwo, Słowiańsko-Aryjską Lechię, Kraj Pana, Słowiańskie Królestwo Północy Sis. Południowe Centrum Ariów-Słowian z Elamu zostało przeniesione nad Wisłę. Królestwo Lechii składało się z federacji 12 plemion słowiańskich. Była to słowiańska ludność miejscowa oraz przybyła z Arii ludność aryjsko-słowiańska.

W Sanskrycie Lech oznacza pan, władca, król, pasterz lub bóg. Po persku słowo Lah oznacza pana, boga i pasterza. Po hebrajsku słowo Lah ma to same znaczenia i brzmi Elah. W liczbie mnogiej to Elahim, a w wersji staro-hebrajskiej brzmi Elohim. Lechistan to państwo; Pana, Boga i Pasterza. Lahestan po arabsku znaczy Kraj Boga/bogów.

Federacja krajów słowiańskiej Lechii obejmowała obszar środkowo-zachodniej i wschodniej Europy od Loary, Renu i Adriatyku po Wołgę, Morze Czarne i Kaukaz. Był to związek plemion słowiańskich, Unia środkowoeuropejska istniejąca od 2000 lat p.n.e. Na tym terenie od tysiący lat istniała Cywilizacja słowiańska. Persowie wszystkich Słowian nazywali Scytami i twierdzili że kiedyś było tylko jedno wielkie Scytyjskie (Słowiańskie) Imperium rządzone przez bogów. Później Scytowie od imion swoich władców półbogów podzielili się na Lachów/Lechów, Scytów na Ukrainie, Massagetów na terenie Rosji, oraz Traków, Dardanów, Ilirów i Celtów na Bałkanach.

Grecy nazywali słowiańską Lechię zajmującą obszary środkowo-wschodniej Europy; Scytią europejską a Słowian wschodnich

zajmujących obszary po środkową Azję, Iran i Indie; Scytią azjatycką.

Wyjście Izraelitów z Egiptu

W XVIII wieku p.n.e. władzę w Egipcie zaczęli przejmować Hyksosi, a w latach 1670-1540 p.n.e. stworzyli w północnym i środkowym Egipcie dynastie panującą. Hyksosi zostali pozbawieni władzy nad Egiptem przez egipskich faraonów i opuścili Egipt dopiero w latach 1550-1540 p.n.e.

Egipski papyrus zwany „Papirusem Ipuwera” zawiera opis sytuacji jaka panowała w Egipcie podczas obecności „cudzoziemców”, czyli Hyksosów. Opisuje także wszystkie 10 plag, jakie Hyksosi zesłali na Egipt, oraz ich wyjście z Egiptu. Wspomina także o słupie ognia, który szedł przed uciekinierami. Opis ten pokrywa się z opisem biblijnym Izraelitów i ich wyjściem z Egiptu.

Biblijni Izraelici byli to Hyksosi-Kananejczycy, najeźdźcy z Kanaanu okupujący Egipt. Ich nazwa może brzmieć obco i nie nosić związku z Izraelitami czy Hebrajczykami. Nazwa Hyksosi w starożytności była dobrze znana, ale była tylko opisowa, Hyksosi sami siebie nazywali po swojemu. Hyksosami zostali nazwani przez Egipcjan w znaczeniu: królowie pasterze – królowie Celtowie, lub władcy obcych ziem, władcy obcych krajów. Nazwa pasterze lub Celtowie używana jest zamiennie, ponieważ celt znaczy pasterz. Potocznie Egipcjanie nazywali Hyksosów Azjatami.

Nazwa kananejska Izrael (Yiśra'el) znaczy – „tu rządzi El”, czyli kraj Ela, a mieszkańcy byli to Izraelici wyznający religię kananejską, w której głównymi bogami był El i Baal. Hyksosi w Egipcie byli Kananejczykami, a Izraelitami z racji pochodzenia. Dlatego w „Biblii” zostali nazwani Izraelitami. Natomiast państwo Izrael w Kanaanie powstało dopiero pod koniec X wieku p.n.e.

Po II potopie Kanaan, który należał do Syrii, czyli dzisiejszą Palestynę zamieszkiwali Celtoaryjczycy. Palestyna i Fenicja w czasach biblijnych była krajem Celtów syryjskich, nazywana była Syrią celtycką lub Celesyrią. Grecję i Anatolię zamieszkiwali Grecy i Ormianie także pochodzenia Celtoaryjskiego. Wszystkie te ludy posługiwały się dialektami języka jońskiego – starogreckiego. Z tego języka wyodrębnił się język paleohebrajski a później starohebrajski. Mezopotamię i wschodnią Syrię zamieszkiwali Słowianoaryjczycy posługujący się dialektami języka słowiańskiego. Południowy Kanaan zamieszkiwali Kainici-Kenici potomkowie Kaina, do nich zaliczała się koczownicza ludność Midianitów i Edomitów, protoplastów Żydów, ich bogiem był Jahwe (Jehowa). Półwysep Arabski zamieszkiwali Semici.

Od połowy III tysiąclecia p.n.e. Mezopotamia oraz Egipt stały się celem łupieżczych wypraw koczowniczych ludów semickich z Półwyspu Arabskiego. Znane się cztery główne fale migracyjne Semitów. Pierwszym koczowniczym ludem semickim, który najechał i okupował Mezopotamię byli Akadyjczycy. Akadyjczycy zdobyli i podporządkowali sobie aryjsko-słowiański Sumer. Najeźdźcy przyjęli dorobek cywilizacyjny Sumerów, zachowując przy tym własny język. Posługiwali się pismem sumeryjskim – klinowym, które dostosowali do własnego języka. W miarę podbojów kraju Sumerów, stworzyli imperium, obejmujące swymi granicami obszary od Zatoki Perskiej do Morza Śródziemnego. Spadkobiercami cywilizacji sumero-akadyjskiej były Babilonia i Asyria. Druga fala najazdu koczowników semickich miała miejsce na przełomie III i II tysiąclecia p.n.e. Wtedy z Półwyspu Arabskiego na północ ruszyli Amoryci. Opanowali znaczne obszary Mezopotamii, dotarli również do Fenicji i Kanaanu. Przyczynili się do upadku państwa sumero-akadyjskiego, przejmując jego kulturę i stworzyli podstawy państwa babilońskiego i asyryjskiego. Koczownicy ci dotarli wcześniej do Egiptu, gdzie doprowadzili do okresu niepokoju i chaosu w kraju faraonów. Trzecią falę najazdu semickich koczowników stanowili Aramejczycy w XI wieku p.n.e. Czwartą falę najazdu

koczowników semickich z Arabii z początkiem nowej ery stanowili Arabowie.

Hyksosi była to zbieranina ludności pochodzenia celtyckiego, grecko-ormiańskiego, słowiańskiego, różnej narodowości emigranci staro-asyryjsko-babilońscy oraz ludność semicka-akadyjsko-amorycka. Główną grupę Hyksosów stanowili Celtowie, którzy wcześniej migrowali do Mezopotamii. Celtowie podobnie jak Grecy, Ormianie i Fenicjanie wywodzili się z ludów prehistorycznej Jonii. Wszyscy mówili dialektami języka starogreckiego. Językiem w Kanaanie był paleohebrajski, był to starożytny język grecki wywodzący się od języka jońskiego. W tym też języku zostały napisane Księgi Ugaryckie a po nich „Biblia”. Dopiero od VI/V wieku p.n.e. oficjalnym językiem w Kanaanie został semicki język aramejski.

Hyksosi – królowie ze wschodu, władcy obcych ziem, do Kanaanu przybyli z Mezopotamii. Nazw królowie-pasterze nawiązuje do tytułów jaki przyjmowali królowie w Mezopotamii, za czasów sumeryjskich i później. Mogą oni nawiązywać do królów mezopotamskich, którzy wcześniej najechali dolinę Jordanu, co zostało opisane w „Biblii”. Według różnych badaczy okupowali oni Egipt od 120 do nawet 200 lat.

Na przykładzie Abrahama widzimy, że był człowiekiem białym pochodzenia aryjskiego, obcym przybyszem – hebrajczykiem z Sumeru. Abraham był wyznawcą religii sumeryjskiej i z semitami ani z żydostwem nie miał nic wspólnego, ale dał podwaliny pod ideologię polityczno-religijną Izraelitów i światowy Syjonizm. Prowincja Galilea leżąca w Palestynie nosi swą nazwę od Celtów – Galów tam mieszkających.

Księga Wyjścia podaje wszystkie 70 osób, które z Izraelem – Jakubem wyemigrowały z Kanaanu do Egiptu, było to 6 synów Jakuba i 64 wnuków (Wj.46:8-28). Pozostałe 6 synów i kilkuset wnuków Jakuba nigdy nie opuszczało Kanaanu i to ich potomkowie stanowili Izraelitów w Kanaanie.

Według „Biblii” pobyt w Egipcie obcych, Celtów-Hyksosów-Izraelitów, najeźdźców z Kanaanu trwał 430 lat. „A czas pobytu Izraelitów w Egipcie trwał czterysta trzydzieści lat. I oto tego samego dnia, po upływie czterystu trzydziestu lat, wyszły wszystkie zastępy pana z ziemi egipskie”; (Wj.12:40-41). Księga Rodzaju mówi, że dopiero w czwartym pokoleniu potomkowie Abrahama, którzy wyemigrowali do Egiptu powrócą do ziemi Kanaan, gdy już dopełni się miara niegodziwości Amorytów (Rdz.15:16).

Źródła podają, że początek osadnictwa Kananejczyków oraz Semitów w Egipcie nastąpił dużo wcześniej przed przejęciem władzy przez XV dynastię Wielkich Hyksosów w XVII wieku p.n.e., którzy swoimi wpływami sięgali do Palestyny. Według egipskiego historyka Manetona Semici i Izraelici przebywali w Egipcie przez 511 lat. Do Pierwszego Okresu Przejściowego (2250-2050) p.n.e. doprowadził najazd Amorytów na Egipt. Do Drugiego Okresu Przejściowego (1770-1550) p.n.e. doprowadził najazd Hyksosów na Egipt. W Egipcie nastąpiła mieszanina ras; rdzennych Egipcjan, Semitów i aryjskich Hyksosów-Izraelitów.

Osadnictwo przybyłych z Sumeru Celtów-Izraelitów w Kanaanie i Egipcie symbolizuje przemieszczanie się Abrahama. Najpierw Abraham wraz z całą rodziną i bratankiem Lotem przemieszczają się z Ur w Sumerze do Harranu w Syrii, a później do Kanaanu. Gdy tam nastał głód przenoszą się do Egiptu, a następnie powracają z Egiptu do Kanaanu. Pobyt Abrahama w Egipcie symbolizuje początek osadnictwa Izraelitów w Egipcie. Pokrywa się to z początkiem okresu Średniego Państwa (2050-1760 p.n.e.). Również okres pobytu Abrahama w Kanaanie przypada na koniec Wczesnej i początek Środkowej epoki brązu (2000-1600) p.n.e.

Przybycie Józefa do Egiptu symbolizuje przybycie do Egiptu z Kanaanu wojowniczej grupy Hyksosów-Izraelitów i utworzenie dynastii Hyksosów (1670-1640 p.n.e.). Symboliczne jest również to, że w sprzedaży Józefa jako niewolnika w Egipcie pośredniczyli Midianici-Żydzi. Przybycie do Egiptu Jakuba-

Izraela i osiedlenie się tam, symbolizuje objęcie władzy nad Hyksosami przez króla Jakuba Hara około 1650-1640 roku p.n.e. Okres, w którym Izraelici Józef, Jakub i ich rodzina przybyli do Egiptu, nie był w czasie rządów prawowitych faraonów. W tym okresie w Egipcie rządziła XV dynastia Hyksosów-Izraelitów okupujących Egipt. Izraelici z Kanaanu przybyli do Hyksosów-Izraelitów okupantów Egiptu. Mojżesz Hyksos, który wyprowadził Hyksosów-Izraelitów z Egiptu w 1551 roku p.n.e. reprezentował czwarte pokolenie Abrahama, które zamieszkało w Egipcie.

Hyksosi założyli XV dynastię władającą w Dolnym i Środkowym Egipcie, nosili nazwę Wielkich Hyksosów (1670-1550/40 p.n.e.). Równolegle panującą w małym okręgu na północy w regionie Heliopolis była XVI dynastia Małych Hyksosów (1670-1540) p.n.e., która była podległa Hyksosom Wielkim. Hyksosi swoimi wpływami sięgali do Palestyny, która stanowiła ich zaplecze.

Swoją stolicę zbudowali na pustyni i nazwali Awaris – „Wielki zamek”. Było to starożytne miasto leżące w północno-wschodniej części Deltę Nilu. Było to miasto, które w czasach swojej świetności było potężniejsze od Babilonu i najpotężniejszym miastem ówczesnego świata. W tamtym okresie pod względem populacji Awaris wyprzedziło Babilon. Obecnie na miejscu tego miasta leży miasto Tell el-Dabaa. W Awaris znajdowała się świątynia Seta, boga opiekuńczego dynastii hyksoskiej.

Na początku swojej okupacji Egiptu Hyksosi byli bardzo okrutni na podbitych przez siebie ziemiach. Dodatkowo niszczyli świątynie i grobowce starożytnych władców. Istnieją podobno także dowody że mogli nawet rozebrać kilka piramid. Egipski historyk Maneton w swoim dziele Kroniki egipskie, cytowany w dziełach Józefa Flawiusza, tak opisuje najazd Hyksosów na Egipt: Od wschodu ludzie nieznanego pochodzenia śmieli się najechać nasz kraj, który z łatwością i bez walki zajęli siłą. Wziąwszy w niewolę jego przywódców, potem po barbarzyńsku spalili miasta. Świątynie bogów obrócili w gruzy, a ludność tubylczą potraktowali w sposób jak najbardziej wrogim, mordując jednych i uprowadzając w niewolę żony i dzieci drugich.

Dokumentu egipskie określają Hyksosów jako Azjatów.

Opis Manetona dokładnie odzwierciedla różnej maści Izraelitów, którzy wprowadzali na świecie tak zwane religie abrahamowe; judaizm, chrześcijaństwo i islam. Wprowadzanie tych religii odbywało się siłą; ogniem, mieczem, toporem, gwałtem i barbarzyństwem. A w Palestynie wprowadzanie judaizmu i jahwizmu jeszcze się nie zakończyło i trwa nadal.

Badania archeologiczne terenów z tego okresu w Egipcie wskazują na duże wpływy Kananejczyków. Można zauważyć to w architekturze, garncarstwie, wyrobach broni, ozdobach osobistych oraz w zwyczajach pogrzebowych. Hyksosi zajęli Egipt dzięki stosowaniu wozów bojowych – rydwanów, wprowadzili także nową konstrukcję łuku. Te dwie rzeczy są typowe dla Syropalestyny z okresu Środkowego brązu. Tak więc można powiedzieć iż znienawidzeni przez Egipcjan władcy obcych krajów byli przybyszami ze starożytnego Bliskiego Wschodu.

Hyksosi po okresie brutalnego podboju, zmienili swoją taktykę na opanowanych terenach. Nie zakładali własnej administracji, przestali stosować represje w stosunku do ludności, i zaczęli adaptować istniejący porządek rzeczy, wtapiając się w wielowiekową tradycję i doświadczenie ludności tubylczej. Przyjęli pismo hieroglificzne, dokonali transkrypcji swych imion, tytuły królewskie i urzędnicze. W dziedzinie kultury postępowali podobnie jak w polityce, z tą różnicą, że w religii przyjęli Seta jako głównego boga z centrum jego kultu w Awaris. Tytułowali się jako następcy na tronie Seta. Podczas kiedy egipscy faraonowie zasiadali na tronie Horusa. Faraonowie egipscy mianowali się potomkami i następcami Horusa, natomiast królowe hyksoscy mianowali się następcami i potomkami Seta, największego przeciwnika Horusa. Pana zniszczeni i zła, Szatana i Kaina, zgodnie z tym kim byli i komu służyli.

Set, czarny Cesarz z Atlantydy, a później z Egiptu był prawą ręką Marduka, czarnego Kapłana z Atlantydy. Razem swoimi

agresywnymi działaniami doprowadzili do I potopu 12,5 tys. lat temu (10500 lat p.n.e.). Enki/Atlas/Ptah był białym Cesarzem z Atlantydy, a białym Kapłanem i białym Cesarzem Dolnego Egiptu był Ozyrys. Później w Egipcie Set zabija swojego brata Ozyrysa. Horus w odwecie zabija swojego wuja Seta. To staje się pretekstem do I Wojny Piramidowej, której konsekwencją był II potop. Po czarnej stronie stał syn Seta i Marduk, a po białej Horus i Rama.

W odniesieniu do „Biblii”; egipski Set (Kain) zabija swojego brata Ozyrysa (Abla). Syn Ozyrysa Horus reprezentowany jest przez trzeciego syna Adama i Ewy – biblijnego Seta, a po nim przez biblijnego Jakuba. Natomiast syn egipskiego Seta (Kaina) reprezentowany jest przez biblijnego Ezawa, brata Jakuba. Odzwierciedleniem tych zależności była boska trójca egipska; Bóg Ojciec Ozyrys, Bogini Matka Izyda i ich syn Horus. W chrześcijaństwie ta trójca egipska została przełożona na Boga Ojca reprezentowanego przez Józefa, Boginię Matkę reprezentowaną przez Maryję i ich syna Jezusa.

Chodź Egipcjanie uważali Hyksosów za obcych najeźdźców i okupantów to jednak zaczerpali od nich pewne korzyści. Hyksosi wnieśli do Egiptu wkład w dziedzinie techniki i wojskowości. Wprowadzili zaprzęgi konne – rydwany, co zrewolucjonizowało sposób prowadzenia działań wojennych Egiptu. Wprowadzili do uzbrojenia również zaawansowany sposób obróbki brązu. Przynieśli nową broń składającą się z hełmów i tarcz, sierpowych mieczy, metalowych grotów, nowej konstrukcji łuków. To wszystko, a zwłaszcza rozwinięcie hodowli koni i wprowadzonych do swej armii przez faraona Kamose własnych, lekkich i zwrotnych egipskich wozów bojowych, pozwoliło uzyskać Egiptowi znaczną przewagę militarną w regionie. Zaowocowało to stworzeniem potęgi militarnej i gospodarczej Nowego Państwa (1550-1070 p.n.e.).

Wielcy Hyksosi rządili większością Egiptu, jednak i nie podbili całego kraju. Zostawili niewielkie podległe państewko wokół Teb gdzie rządziła dynastia zubożałych potomków wielkich

władców Średniego Państwa z XIII dynastii, z których wyłoniła się XVII dynastia (1570-1550 p.n.e.). Początkowo wasale Wielkich Hyksosów, później się od nich uniezależnili prowadząc z nimi wojnę. Państwo w Górnym Egipcie rządzone przez XVII dynastię stopniowo rosło w siłę by w końcu rozpocząć walkę o wyzwolenie kraju z pod okupacji najeźdźców. Walka była bardzo bezwzględna. Panowanie Hyksosów spowodowało działania separatystyczne wśród ludności, ale lokalni urzędnicy i zarządcy, mając a względzie własne interesy nie chcieli przyjąć niepodległości kraju i kolaborowali z wrogiem.

Faraon Sekenenre Tao II i jego żona Ahhotep I byli pierwszymi tebańskimi władcami, którzy przeciwstawili się otwarciu i zdecydowanie najeźdźcom w walce. Sekenenre odniósł wiele zwycięstw, które wytyczyły drogę do dalszego wyzwolenia kraju. Sekenenre nie udało się wyzwolić Egiptu z rąk Hyksosów, zginął on tragiczną śmiercią w bitwie. W czasie kiedy mąż Ahhotep walczył na północy ona sama szkoliła wojska oraz ich najstarszego syna Kamose, aby przygotować go do objęcia władzy. Gdy Kamose (1554-1551) p.n.e. objął władzę po ojcu kontynuował dalej wyzwolenia Egiptu. Kiedy walczył na północy, z południa w porozumieniu z Hyksosami Egipt zaatakowali Nubijczycy. Królowa naprędce zorganizowała linię obrony, tym samym powstrzymując atak Nubijczyków na Egipt. Ahhotep nie tylko dowodziła wojskiem ale brała też czynny udział w walkach. Podobnie jak wcześniej jej mąż a teraz jej syn.

Dzięki temu że królowa matka na południu odepchnęła Nubijczyków, Kamose mógł odnosić kolejne zwycięstwa nad Hyksosami na północy. Dotarł on aż do Delt, pokonał Hyksosów w ostatniej bitwie pod Hermopolis w okolicach Awaris i stanął ze swoimi wojskami u bram hyksoskiej stolicy. Jednak nie skończył oblężenia Awaris, przerwał oblężenie i zginął w niewyjaśnionych okolicznościach w 3 roku swego panowania. Hyksosi zostali wyparci ze Środkowego Egiptu, a Kamose był ostatnim władcą XVII dynastii.

Kamose jest tym faraonem, z którym wg „Biblii” Mojżesz Hyksos

prowadził pertraktacje co do wyjścia Izraelitów z Egiptu. Być może faraon przerwał oblężenie Awaris ze względu na plagi jakie rzucił na Egipt Mojżesz wspomagany przez boga zagłady Jahwe. Faraon zgodził się na rozejm i wyjście Hyksosów-Izraelitów z Egiptu, ale gdy zorientował się, że Izraelici wychodząc z Egiptu ograbili Egipcjan i wykradli z Wielkiej Piramidy urządzenie techniczne nazwane biblijną arkę przymierza, ruszył wraz ze swoim wojskiem za nimi w pościg. Ale wszyscy ponieśli śmierć tonąc w wodach Morza Czerwonego.

Po śmierci Kamose, Ahhotep podjęła decyzję że to drugi syn, wtedy dziesięcioletni Ahmose, brat Kamose zostanie faraonem, kiedy osiągnie pełnoletniość. Do tego czasu ona będzie sprawować władzę jako jego regentka. W tym czasie Ahhotep prowadziła wojnę z Nubijczykami oraz Hyksosami, jednocześnie cały czas przygotowywała drugiego syna do objęcia władzy.

Po koronacji Ahmose I (1550-1525) p.n.e. wyruszył aby odbić Dolny Egipt z rąk Hyksosów. Praktycznie natychmiast udało mu się zdobyć Awaris w 1540 roku p.n.e., potężne hyksosie miasto twierdzą. Hyksosi wycofali się do Kanaanu, który był ich zapleczem. Kiedy młody faraon uporał się z niedobitkami Hyksosów w Delcie Nilu ruszył za nimi do Palestyny. Zdobywał kolejne miasta. Największe miasto twierdza i port Szaruchen w południowo-wschodniej Palestynie padło po kilku miesiącach oblężenia. W Szaruchen znajdowała się druga po Awaris najpotężniejsza twierdza imperium, z ogromnymi wieżami, z których można było kontrolować całą okolicę i port. I tak skończyła się wojna z Hyksosami. Niektórzy badacze twierdzą, że Ahmose ścigał ich aż do Eufratu. Po wyparciu Hyksosów, Ahmose wyprawił się również do Nubii (Kusz) utraconej za czasów hyksoskich i kraj ten z powrotem wcielił do Egiptu.

Walki faraona Ahmose I w Kanaanie, zaadoptowane i odpowiednio ubrane zostały opisane w „Biblii”, jako walki Jozuego zdobywającego Kanaan. „Biblia” podaje że Izraelitom w walkach pomagał żydowski bóg Jahwe. Zdobywanie Kanaanu przez Egipcjan, co w konsekwencji skutkowało walką z potomkami Jakuba-Izraela

którzy zostali w Kanaanie i osłabienie kraju było na rękę Jahwe. Otwierało to w przyszłości drogę do opanowania Kanaanu przez jahwistów. Ale głównym celem było wyprowadzenie Hyksosów-Izraelitów z Egiptu i skierowanie ich na podbój antycznego świata.

Księga Jozuego opisuje jak pokolenie Izraela, które osiedliło się w Egipcie, mordowało pokolenie Izraela, które zostało w Kanaanie. Armia Izraelska pod dowództwem Mojżesza a później Jozuego, którzy sprzymierzyli się z bogiem zagłady Jahwe, napadła na wszystkie miasta w Kanaanie, które były w Księdze Wyjścia dziedzictwem Jakuba – Izraela. W tym też na Kananejską stolicę Jakuba Hebron. Wynika z tego, że Izraelici mordowali się nawzajem. „Z Eglonu udał się Jozue, a z nim cały Izrael do Hebronu i natarł na niego. I zdobyli go, i porazili ostrzem miecza jego króla i wszystkich mieszkańców przyległych jego miast, nie pozostawiając nikogo przy życiu, jak uczynił [Jozue] z Eglonem. Miasto i wszystko, co w nim żyło, zostało również obłożone klątwą” (Joz.10:36-37).

Ostatecznie Ahmose I w 1540 roku p.n.e. wypędził Hyksosów-Izraelitów z Egiptu i został założycielem XVIII dynastii, która panowała w Dolnym i Górnym Egipcie, w latach 1550–1292 p.n.e., rezydując w Tebach i przejściowo w Amarnie. Ahmose zapoczątkował nowy rozdział w dziejach Egiptu zwany Nowym Państwem (1550-1270 p.n.e.). Był to kres największego rozkwitu i dobrobytu w Egipcie.

Po zwycięstwie nad Hyksosami Ahotep odsunęła się w cień. Zamieszkała w świątyni Amona w Tebach, gdzie przyjęła tytuł boskiej adoratorki Amona. W świątyni Amona w Tebach Ahmose ustawił stelę, która opowiada o zwycięstwie nad Hyksosami oraz opisuje działania swojej matki Ahhotep w dziele wyzwolenia Egiptu spod okupacji Hyksosów oraz scalenia i odbudowy państwa. Ahhotep pozostała w pamięci Egipcjan na długo po swojej śmierci.

Hyksosi przyjęli miejscowe obyczaje, ale Egipcjanie żywili do

nich nienawiść. Po zacieklej walce miejscowi w końcu zwyciężyli i wygnali obcych najeźdźców-hebrajczyków. Badacze starożytności uważają Hyksosów jednoznacznie za Protoizraelitów. Pamięć o wyczynach Hyksosów przetrwała w południowo-zachodniej Azji długo. Powstałe pod koniec X wieku p.n.e. królestwo Izraela w Palestynie nawiązało do opowieści o Józefie, synu Jakuba, którego faraon uczynił zarządcą całego kraju. A jeden z ich królów nosił imię Jakub Har, przypominające biblijnego patriarchę. Autorzy biblijni na bazie opowieści bliskowschodnich o podbojach Celtów-Hyksosów-Izraelitów oraz armii egipskiej w okresie Nowego Państwa stworzyli biblijną opowieść o Izraelitach. Historię urodzenia i wychowania Mojżesza nawiązali do Sargona Wielkiego, do jego boskiego urodzenia i stworzenia przez niego pierwszego imperium Starożytności.

Kananejczycy oraz Semici znaleźli w Egipcie schronienie i pracę, mieli możliwość nowego życia, ale chcieli podbić, opanować i przywłaszczyć sobie Egipt. Przejęli władzę, a ludność tubylczą zepchnęli na margines. Rodowici Egipcjanie chcieli tę obcą napływową ludność wypędzić z Egiptu bojąc się o swoją egzystencję. Historię o domniemanej niewolniczej pracy Hebrajczyków w Egipcie wymyślili żydowscy autorzy „Biblii”, aby usprawiedliwić swoją okupację Egiptu i zesłanie przez ich boga Jahwe przy użyciu czarnej magii plag na Egipt i ograbienie przez nich Egipcjan.

Dowody na to, że Izraelici wychodząc z Egiptu ograbili i złupili Egipt dostarcza Księga Wyjścia (Wj.3:19-22): „Ja zaś wiem, że król egipski pozwoli nam wyjść z Egiptu tylko wtedy, gdy będzie zmuszony ręką przemożną. Wyciągnę przeto rękę i uderzę Egipt różnymi cudami, jakich tam dokonam, a wypuści was. Sprawię też, że Egipcjanie okażą życzliwość ludowi temu, tak iż nie pójdziecie z niczym, gdy będziecie wychodzić. Każda bowiem kobieta pożyczyci od swojej sąsiadki i od pani domu swego srebrnych i złotych naczyń oraz szat. Nałożycie to na synów i córki wasze i złupicie Egipcjan”.

Księga Wyjścia (Wj.12:35-36): „Synowie Izraela uczynili według tego, jak im nakazał Mojżesz, i wypożyczali od Egipcjan przedmioty srebrne i złote oraz szaty. Jahwe wzbudził życzliwość Egipcjan dla Izraelitów, i pożyczyli im. I w ten sposób Izraelici złupili Egipcjan”.

Gdy faraon zorientował się, że Izraelici złupili Egipt i uciekli, dlatego udał się za nimi w pościg. Izraelici wychodzili z Egiptu bardzo liczni i bogaci, a również uzbrojeni, nie wyglądają na lud biedny i uciśniony tylko jak okupanci i najeźdźcy, a ich bóg Jahwe we wszystkim im pomagał.

Księga Wyjścia (Wj.12:37-38): „I wyruszyli Izraelici z Ramses ku Sukkot w liczbie około sześciuset tysięcy mężczyzn pieszych, prócz kobiet i dzieci. Także wielkie mnóstwo cudzoziemców wyruszyło z nimi, nadto owce i woły, i olbrzymi dobytek”.

Źródła egipskie podają, że Hyksosom oprócz 600 tys. piechurów towarzyszyło też 50 tys. konnicy i 3 tys. wozów bojowych. Księga Wyjścia opisuje bowiem armię Hyksosów wypartą z Egiptu. Hyksosi, czyli Celtowie-Hyksosi-Izraelici wyszli z podniesioną ręką z Egiptu, jak podaje „Biblia” (Wj.14:8). Aby oszacować wielkość i liczebność pochodu opuszczającego Egipt można założyć średnio na jednego mężczyznę, jedną kobietę i dziecko, choć niektórzy mogli mieć kilka żon i wiele dzieci, plus mnóstwo cudzoziemców. Przy takim założeniu wychodzi, że pochód ten liczył ponad 2 miliony ludzi plus zwierzęta i olbrzymi dobytek.

Wyjście Hyksosów-Celtów-Pasterzy-Izraelitów z Egiptu było to rozpoczęcie przez Jahwe-Marduka-Lucypera nowej batalii w celu opanowania świata i ustanowienia Nowego Porządku pod jego kierownictwem. Wywodzący się z kosmicznej cywilizacji bóg Jahwe był bogiem Mojżesza i Izraelitów, lecz nie był bogiem Egipcjan, których nakazał okradać i łupić, zsyłać na nich plagi, a później utopić w morzu. Jahwe nie był też i nie jest bogiem innych narodów, na podbój których wyruszył Mojżesz, przywódca Izraelitów, ze swoją potężną armią Celtów-Hyksosów-

Izraelitów, a podbój ten nadal jest kontynuowany. Różnej maści Izraelici byli i są do tej pory narodem wybranym kosmicznych bogów Jahwe i Marduka.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net